

NEKI POREZNI ASPEKTI ANTIINFLACIJSKE POLITIKE IZ SVIBNJA 2026.

30.07.2026. · Hrvoje Zgombić

Kad se radi o uvođenju poreza na prekomjerne profitne marže bruto dobiti (uz nepoznanicu zašto se dvaput ponavlja pojam pod dva imena), povećanje bruto dobiti do 15% u odnosu na prosjek bruto dobiti iz trogodišnjeg razdoblja 2023. do 2025. bio bi dopušten i neoporeziv, dok bi se onaj dio bruto dobit koji u 2026. godini bude veći od 15% od prosječne bruto dobiti u trogodišnjem razdoblju oporezivala po stopi od 50%.

Ovim porezom bit će obuhvaćene i one kompanije čiji je rast bruto dobiti veći od 15% posljedica racionalizacije, inovacija, uvođenja novih proizvoda ili izvoza na nova tržišta (sve dok taj izvoz ne čini više od 50% prihoda kompanije).

Drugo, svi ćemo se složiti da je PDV porez prevaljiv na potrošače i zamišljen je tako da se u cijelosti može prevaliti dalje na kupce. Ali porez na dobit u jednakoj je mjeri prevaljiv na kupce ili na krajnje potrošače. Ako uprava neke kompanije ima cilj ostvariti npr. 10% realnog povrata na uloženi kapital, ona će se svim silama truditi (istim onim silama kao u slučaju povećanja PDV-a) da povećani teret poreza na dobit prebaci na svoje kupce povećanjem cijena svojih proizvoda i usluga. Tako dolazimo do jasnog zaključka da je porez od 50% na prekomjernu dobit u stvari inflatorna mjera, a ne

antiinflatorna. Kao i povećanje PDV-a koje ima inflatorne posljedice, tako i povećanje svakog drugog poreza ima inflatorni karakter.

Ali čak da to nije tako (što ne može biti slučaj), povećani porez na dobit povećat će prihode centralne države, a smanjiti prihode privatnog sektora, što će dovesti do smanjenja privatne potrošnje, a povećanja javne potrošnje. Inflatorni pritisak ostat će isti.

Dodatni je problem što se stopom od 50% zahvaća i dio inflatorne dobiti, na način da se kompanijama ne omogućava zadržavanje realne vrijednosti dobiti.

Potpuno identična situacija će se dogoditi s paušalnim porezom na obrte i turistički sektor. Ako neki obrtnik na paušalnom oporezivanju zarađuje cca 30.000 EUR neto godišnje, učinit će sve može da zadrži taj neto iznos. A najlakši mu je način da to napravi kroz povećanje cijena svojih proizvoda i usluga. I tu se pokazuje da je mjera Vlade u stvari inflatorna, a ne antiinflatorna.

Vladi ne pada na pamet da na tržištu vlada zakon ponude i potražnje, a ne slobodna volja aktera na tržištu. Oni koji prodaju uvijek će prodavati po najvišim mogućim cijenama, a oni koji kupuju uvijek će kupovati po najnižim mogućim cijenama. Te dvije težnje susreću se u određenoj točki koja dovodi do kupoprodaje. Zašto tražiti od turističkog sektora da snizi cijene 20%. Ako mogu prodati po 100, nitko racionalan neće smanjivati cijenu na 80, a ako turisti prestanu dolaziti jer smo postali skupi, cijena će sama pasti na 80, pa i na 30 ako

bude bilo potrebno. Vlada se treba odlučiti – vlada li na tržištu čelični zakon ponude i potražnje ili slobodna volja.

Koji segment društva je najmanje pogođen inflacijom. Jasno, država! Državi nominalnim rastom PDV-a u uvjetima inflacije čuva njegovu realnu vrijednost, a tako je i u slučaju poreza na dobit. Koji segment društva je najviše zainteresiran da danas bude inflacije. Jasno, država! Silnim povećanjem plaća u javnom sektoru i udarom na proračun, taj se udar može smanjiti putem inflacije (povećanje realnog BDP-a za sobom će vući i povećanje realnih plaća, pa se rastom BDP-a neće riješiti problem proračuna) smanjivanjem realnih plaća u javnom sektoru, a zadržavanjem iste razine realnih prihoda države. Ovim 'antiinflacijskim' mjerama, taj se prihod države želi realno i povećati, a sve na uštrb privatnog sektora. Hrvatska država, na žalost i unatoč premijerovim samohvalama, već dugo ne postoji zbog građana!

Izmišljena porezna reforma koja se u krugovima provodila od 2017. godine reklamirajući se kao porezno rasterećenje, bila je samo vrlo skupa i lažna floskula jer je rasterećenje u 2017. i kasnijim godinama doslovno bilo nula.

Ova Vlada stalno se reklamira da daje (iako daje tako da uzima od građana), a u stvari samo uzima - još, još i još. Bez kraja!

Pri tome se ne razmišlja koliko inflaciji doprinosi korumpirani sustav javne nabave (neka pogleda natječaje bilo koje bolnice ili drugih državnih ili javnih entiteta), koliko inflaciji doprinosi prikrivanje gospodarskog kriminala od strane DORH-a i same Vlade, koliko inflaciji doprinosi pravosuđe potpuno premreženo

mafijaškim skupinama, koliko inflaciji doprinosi neviđena pljačka poreznih obveznika od strane njihove vlastite Vlade koja im nameće velike protuzakonite porezne obveze, koliko inflaciji doprinosi pretvaranje Hrvatske u faktički jednogranski sustav vlasti, koliko inflaciji doprinosi pretvaranje DORH-a ili Ustavnog suda u vladine servisne agencije. Zašto se na gore navedenim pitanjima ne razvija antiinflacijska politika?!

Ništa od toga Vlada ne vidi, ali zato vidi lakome poduzetnike i obrte na paušalu koji se nemoralno i k tome još bezobrazno bogate teško kršeći zakon ponude i potražnje.

Hrvoje Zgombić

Ovlašteni revizor

Ovlašteni porezni savjetnik

Sudski vještak za financije i računovodstvo

Hrvoje Zgombić

Ovlašteni revizor

Ovlašteni porezni savjetnik

Sudski vještak za financije i računovodstvo

www.zgombic.eu

Izvor: <https://zgombic.eu/neki-poreuzni-aspekti-antiinflacijske-politike-iz-svibnja-2026/>